

Arrest

nr. 149 851 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KLEIN, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 januari 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond te verklaren. Op 27 januari 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

V., A. (R.R.: X) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Grozny op (...)1982 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Betrokkene meent in aanmerking te komen voor verblijfsregularisatie op basis van Art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene kwam in België aan op 02.01.2007 en diende op 05.01.2007 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 09.02.2007 met een beslissing 'weigering verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 04.03.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 29.06.2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 04.11.2009 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Op 15.12.2009 werd hij verondersteld afstand van het geding te hebben gedaan. De duur van de verschillende asielprocedures - namelijk iets meer dan één maand voor de eerste procedure, ongeveer één jaar en vier maanden voor de tweede procedure en ongeveer één maand en tien dagen voor de derde procedure - is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene sinds 02.01.2007 in België zou verblijven, perfect geïntegreerd zou zijn, Franse lessen heeft gevolgd en hiervan een attest voorlegt, zeer goed Duits zou spreken, werkbereid zou zijn, verschillende getuigenverklaringen voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn verschillende asielprocedures - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien ondertekende reeds op 15.12.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Wat betreft het feit dat de ouders (OV X), zus (OV X) en broer (OV X) van betrokkene in België erkend zijn als vluchteling en de beweerde mogelijke schending van Art.8 EVRM (recht op een privé - en familieleven); dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit feit een grond zou moeten vormen voor verblijfsregularisatie. Betrokkene woonde van 2001 tot 2007 in Duitsland terwijl zijn vader en zus sinds 2003 in België verblijven en zijn moeder en broer sinds 2004. Betrokkene leefde al die jaren gescheiden.

van hen en is dus perfect in staat om zonder zijn familie te functioneren. Bovendien kan hij een aanvraag tot gezinshereniging indienen op basis van Art. 40ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend na afstand van het geding op datum van 15.12.2009.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.12.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)

“(...) En exécution de la décision du délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et S l'Intégration sociale, il est enjoint au nommé

V., A. (82010844574)

Né à Grozny le (...) 1982,

de nationalité Russie (Fédération cte), de quitter, au plus tard le (indiquer la date)

le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovenie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie (3) sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre (4).

MOTIF DE LA DECISION ;

Les motifs invoqués sont insuffisants pour justifier une régularisation (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar synthesesamenvatting als volgt:

"(...) Eerste middel,

Afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, en van de motiveringsplicht.

A. Zoals betoogd in het beroep ingediend op 29 december 2010, werd, samengevat, de aanvraag om machtiging tot verblijf in de vorige beslissing geweigerd omwille van het feit dat, alhoewel verzoeker niet de criteria van de instructie van 19 juli 2009 van de minister inroept, en deze instructie door de Raad van State vernietigd werd, de aanvraag enkel onderzocht wordt in het licht van deze criteria; welnu, vermits verzoeker aan geen enkele van deze criteria beantwoordt, wordt zijn aanvraag (ten gronde) geweigerd.

Sinds tientallen jaren is het een vaste rechtspraak bij de Raad van State dat elke aanvraag ingediend op grond van artikel 9, derde lid, of later op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden op grond van zijn eigen mérites, m.a.w., een weigering dient in te gaan op de concrete redenen aangevoerd om een machtiging tot verblijf te bekomen (o.m. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.554; 19 december 1997, nr. 70.133; 7 mei 1998, nr. 73.518).

In ieder geval kan verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker zich niet ertoe beperken na te gaan of verzoekers aanvraag al dan niet beantwoordt aan bepaalde op voorhand vastgelegde criteria. Door dit toch te doen, geeft tegenpartij aan de instructie de wettelijke kracht van een verordenende ministeriële omzendbrief, terwijl deze instructie niet op die manier kan toegepast worden. Bovendien is de instructie vernietigd door de Raad van State, en kan ze zeker sinds die vernietiging niet toegepast worden als zijnde van verordenende aard.

Verwerende partij dient integendeel zijn discretionaire bevoegdheid uit te oefenen, ook bij het onderzoek ten gronde van een aanvraag. Indien een aanvrager vraagt af te wijken van het criterium van de lange asielprocedure, en de aanvraag toch gunstig te beoordelen, schendt tegenpartij de motiveringsplicht door enkel te verwijzen naar het feit dat de asielprocedure, of asielprocedures, onvoldoende lang heeft/hebben geduurd, en niet aangeeft waarom de door de aanvrager voorgebrachte gegevens niet toelaten een gunstige beslissing te nemen (RvV 30 april 2009, nr. X). In onderhavig geval vereist de motiveringsplicht dat verwerende partij uitlegt waarom de redenen door verzoeker aangehaald ten gronde niet voldoende zouden zijn om de aanvraag gegrond te verklaren, terwijl verzoeker uitdrukkelijk vroeg om de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet toe te passen. Vermits artikel 9bis aan verwerende partij een discretionaire bevoegdheid geeft, wordt artikel 9bis geschonden indien verwerende partij niet van haar discretionaire bevoegdheid gebruik maakt.

B. Kennelijk om een vernietiging te voorkomen rekening houdend met RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571 en 1 december 2011, nr. 216.651, heeft verwerende partij de aangevochten beslissing ingetrokken en een nieuwe weigering genomen, zonder te verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009. De nu aangevochten beslissing kan samengevat worden als volgt:

1. de duur van de verschillende asielprocedures is niet onredelijk lang

2. het feit dat verzoeker sinds 2 januari 2007 in België "zou" (sic) verblijven, perfect geïntegreerd zou zijn, Franse lessen heeft gevolgd en zeer goed Duits spreekt, werkbereid is, verscheidene getuigenverklaringen voorlegt, vormt geen grond tot verblijfsregularisatie; het is immers normaal dat hij in afwachting van zijn verschillende asielprocedures zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten

3. bovendien ontving hij reeds op 15 december 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er volgt nog een motivering inzake het tweede middel, doch dit is voorwerp van het tweede middel.

Deze 3 motieven zijn volstrekt onvoldoende.

Ad 1 in zijn aanvraag van december 2009 beriep verzoeker zich niet op een onredelijk lange duur van de asielprocedure(s). Bijgevolg is dit motief niet pertinent (cfr. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.554; RvV 30 april 2009, nr. 26.869). Indien weliswaar verwerende partij in een weigering moet antwoorden op de argumenten aangevoerd door de aanvrager, kan anderzijds verwerende partij geen weigering motiveren

door te verwijzen naar redenen die door de aanvrager niet zijn aangevoerd. Dit motief doet bijgevolg niet ter zake.

Ad 2 in dit verband verwijst verzoeker naar het middel zoals ingeroepen in het eerste verzoekschrift, dat hier als volledig hernomen beschouwd wordt. Bij het motiveren van een weigering moet tegenpartij dit doen op grond van de eigen *mérites* vermeld in de aanvraag. Indien verwerende partij meent dat een verblijf van 5 jaar, een perfecte integratie, de kennis van 2 van de 3 landstalen, een wettig verblijf van zijn ganse familie "onvoldoende" is om ten gronde een gunstige beslissing te nemen, moet zij motiveren waarom. Het gaat er niet om om de motieven van de motieven te kennen, maar wel om de motieven van de weigering te kennen, vermits geenszins uitgelegd wordt waarom deze concrete gegevens volgens tegenpartij onvoldoende zijn (RvS 21 februari 2008, nr. X; RvV 19 februari 2009, nr. X). De omstandigheid dat het normaal is dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure(s) poogt zijn tijd nuttig door te brengen is geen voldoende motivering, al was het maar omdat de totale duur van de asielprocedures maar 1/3 uitmaakt van de duur van het verblijf van verzoeker.

Ad 3 dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 15 december 2009 kan ook geen afdoende motivering vormen: door het feit dat verzoeker een beroep indiende was het evident dat hij geen gevolg zou geven aan dit bevel; vereisen dat verzoeker gevolg geeft aan een bevel terwijl hij een beroep heeft lopen, is de mogelijkheid ontnemen aan verzoeker om een effectief rechtsmiddel te gebruiken, wat strijdig is met artikel 13 van de Grondwet.

C.1. In de nota stelt verwerende partij in de eerste plaats dat het middel onontvankelijk is omdat "Verzoeker verwijst naar zijn verzoekschrift ingediend op 29 december 2010". Verzoeker geeft ook geen duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel.

Deze beschouwing raakt kant noch wal. Na het hernemen van het middel geformuleerd in het beroep ingediend op 29 december 2010 - wat niet verboden is - vat verzoeker de nu bestreden beslissing samen en bespreekt hij één voor één de redenen ingeroepen daarin. Hij vermeldt ook de rechtsgrond die hij inroep, nl. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Uit de bespreking van de bestreden beslissing blijkt overigens dat dit de rechtsgrond is op grond waarvan verzoeker deze beslissing bekritiseert. Het middel is bijgevolg ontvankelijk.

C.2. Verder vermeldt verwerende partij dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Dat is natuurlijk juist, maar het probleem aangekaart door verzoeker in zijn eerste middel is precies dat verwerende partij van zijn discretionaire bevoegdheid geen gebruik heeft gemaakt. De overige beschouwingen op blz. 4 aangevoerd in de nota vormen volstrekt geen antwoord op de argumentatie ontwikkeld in het eerste middel. Er zijn geen criteria om de aanvraag gegrond te verklaren en er zijn geen criteria om de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 25.9.2012, nr. 220.739; 26.2.2013, nr. 222.624; 5.6.2013, nr. 223.746). Indien verwerende partij meent dat de integratie onvoldoende is en de aanvraag ongegrond verklaart, moet ze uitleggen waarom dit zo is daar de discretionaire bevoegdheid haar niet ontslaat van de verplichting om de beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren (RvS 21.2.2008, nr. 179.935; RvV X, nr. X; 8 november 2012, nr. X). Indien volgens verwerende partij een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze verzoeker niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen (RvV 27.11.2011, nr. X; 26.4.2012, nr. X; 24.5.2012, nr. X; 11.12.2012, nr. X; 31.1.2013, nr. X; 20.3.2013, nr. X; 17.10.2013, nr. X).

Tweede middel,

A. In zijn eerste beroep had verzoeker volgend tweede middel ingeroepen:

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

Een van de redenen ten gronde ingeroepen door verzoeker om tot verblijf te worden gemachtigd in België, was het feit dat zijn ganse familie in België wettig verblijft. In zijn aanvraag riep verzoeker uitdrukkelijk artikel 8 EVRM in.

Verwerende partij was bijgevolg op de hoogte van het feit dat er een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en de andere leden van zijn gezin. Zij dient te onderzoeken of artikel 8 geschonden wordt door aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, waardoor hij gescheiden wordt van zijn gezin, terwijl heel zijn gezin in België verblijft en het statuut heeft van erkende vluchteling, waardoor zij niet verzoeker kunnen vergezellen naar Rusland en daar het gezinsleven uitoefenen, het land van de nationaliteit van verzoeker.

In zijn weigering om verzoeker tot verblijf te machtigen en hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, heeft verwerende partij niet nagegaan of hierdoor het gezinsleven van verzoeker met zijn

familieleden wordt geschonden, waardoor artikel 8 wordt geschonden (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

In de nu bestreden akte schrijft verwerende partij inzake het gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM het volgende: verzoeker toont niet aan dat dit gezinsleven een grond zou moeten vormen voor een machtiging tot verblijf. Verzoeker woonde van 2001 tot 2007 alleen in Duitsland en dus gescheiden van zijn gezin; hij is perfect in staat om zonder zijn familie te functioneren. Bovendien kan hij een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging (art. 40ter Vw.) indienen.

Het gezinsleven, en de evolutie daarvan, is de volgende:

- verzoeker, zijn vader en zijn broer hebben in 2002 asiel aangevraagd in Polen. In de loop van dat jaar ging verzoeker naar Duitsland, waar hij ook een asielaanvraag indiende. Verzoeker verbleef dus alleen in Duitsland niet vanaf 2001 maar vanaf 2002.
- vanaf 2 januari 2007 woont hij in België bij zijn ouders, broer en zuster en diens kind. Sinds 2008 woont de vader alleen in Eupen. Later ging de zuster alleen wonen in Eupen. Beiden wonen dus op enkele km van verzoeker en er is regelmatig contact. Verzoeker woont nog steeds samen met zijn moeder, zijn broer en het kind van zijn zuster.
- In haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten moet verwerende partij nagaan of deze inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving; een afweging doen van de belangen van verzoeker en zijn familie enerzijds en van tegenpartij anderzijds (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).
- De motivering van de bestreden akte beantwoordt daaraan niet, vermits de stelling dat verzoeker perfect alleen kan functioneren geen afweging van voormelde belangen uitmaakt. Bovendien wordt niet vereist, om van een gezinsleven te kunnen spreken, dat er een materiële of andere vorm van afhankelijkheid bestaat vanwege diegene die het gezinsleven inroept, t.o.v. de overige familieleden, zoals verwerende partij lijkt te stellen. Zij wijst op het feit dat verzoeker alleen geleefd heeft gedurende een periode van 4 tot 5 jaar, terwijl nagelaten wordt conclusies te trekken uit het feit dat verzoeker meer dan 5 jaar (2.1.2007 - 9.1.2012) wel met zijn familie samengeleefd heeft, terwijl bovendien om uit te maken welk belang het gezinsleven heeft de meest recente periode tussen 2007 en 2012 meer waarde moet toebedeeld worden dan de vorige periode van 2002 tot 2007.
- Overigens moet niet verzoeker aantonen dat het bestaande gezinsleven een grond uitmaakt voor een machtiging tot verblijf: artikel 8 EVRM heeft rechtstreekse werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Bijgevolg moet verwerende partij nagaan of de inmenging in het gezinsleven een verwijdering rechtvaardigt of, integendeel, verzoeker bij zijn gezin moet kunnen blijven en dus verblijf moet worden toegekend, ongeacht de vraag of aan de voorwaarden ten gronde om een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 9bis Vw. voldaan is, vermits een zelfs rechtmatige toepassing van de Vw. in strijd kan zijn met artikel 8 EVRM (zelfde arrest).
- Tenslotte is het motief dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 40ter Vw. kan indienen te gek voor woorden vermits zijn Belgische moeder financiële steun ontvangt van het OCMW en zijn vader werkloosheidsvergoeding ontvangt ten belope van ongeveer 950 € per maand, en tegenpartij bijgevolg, in geval van aanvraag, met zekerheid zal beslissen dat de inkomsten van de respectievelijke ouder onvoldoende is om verzoeker financieel ten laste nemen, voorwaarde gesteld door artikel 40ter Vw. om verblijf te bekomen, hetgeen verwerende partij kennelijk uit het oog verliest.

B. In de nota argumenteert verwerende partij waarom de bestreden beslissing artikel 8 EVRM niet zou schenden.

- Verzoeker repliceert hierop als volgt:

1. Op te merken valt dat verzoeker hier, net zoals voor zijn eerste middel, eerst het middel zoals ingeroepen in het vorig beroep herneemt en dan de huidig bestreden beslissing bekritiseert. Anders dan voor het eerste middel, werpt verwerende partij hier niet op dat dit procedé het middel onontvankelijk maakt.
2. Volgens een vaste rechtspraak kan verwerende partij in de nota niet aan het gemis aan motivering verhelpen. De beschouwingen van verwerende partij die verder gaan dan de motivering van de bestreden beslissing moeten dan ook terzijde worden gelaten.
3. Ook de Raad kan aan een leemte in de bestreden beslissing niet voldoen door zelf een motivering in de plaats daarvan op te stellen, omdat in het andere geval de Raad zich in de plaats zou stellen van het bestuur, wat in het raam van een annulatieberoep, zonder volle rechtsmacht, niet toegelaten is (RvV 8 december 2014, nr. X).
4. Op te merken valt dat door te suggereren dat verzoeker op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden kan indienen (zijn moeder is ondertussen Belg geworden), verwerende partij afhankelijk is van zijn ouders of minstens van zijn moeder. Meerderjarige kinderen kunnen artikel 8 EVRM slechts inroepen indien tussen het meerderjarig kind en de ouder een grotere afhankelijkheid bestaat dan doorgaans het geval is tussen een meerderjarig kind en zijn ouder, en verwerende partij betwist kennelijk niet dat dit het geval is. Derde middel.

Schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

A. Krachtens § 3 van dit artikel 51/4, indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indient, wordt de taal gebruikt die voor de asielprocedure is gekozen door tegenpartij, in casu het Nederlands. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

De weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf is gesteld in het Nederlands, en bijgevolg in de juiste taal. Daarentegen is het bevel om grondgebied te verlaten in het Frans gesteld.

Door deze tweede aangevochten beslissing in het Frans op te stellen, schendt tegenpartij bijgevolg artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, in de mate dat de beslissing tot verwijdering van het grondgebied niet gesteld is in de taal bepaald voor de asielprocedure.

Indien ondergeschikt de Raad van oordeel mocht zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet gesteld worden in de taal van de streek waar verzoeker woont, is ook dan de tweede aangevochten beslissing nietig, omdat de gemeente Raeren, waar verzoeker woont, behoort tot het Duitse taalgebied, en het bevel aldus in het Duits had dienen opgesteld te worden.

B. verzoeker repliceert als volgt op de nota.

Indien het bevel in het Frans zou mogen gesteld worden op grond van het feit dat dit een politiemaatregel is, is dit in strijd met de ingeroepen wettelijke bepaling.

Bovendien antwoordt verwerende partij niet op het argument dat, indien het bevel zou moeten opgesteld zijn in de streektaal, dit het Duits zou moeten zijn, en niet het Frans.

Tenslotte gaat het niet om een onwettigheid in de kennisgeving in de bestreden beslissing, maar van de beslissing zelf. (...)

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) in samenhang met de motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM bevat de bestreden beslissing het volgende motief: *"Wat betreft het feit dat de ouders (OV X), zus (OV X) en broer (OV X) van betrokkene in België erkend zijn als vluchteling en de beweerde mogelijke schending van Art.8 EVRM (recht op een privé - en familieleven); dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde waarom dit feit een grond zou moeten vormen voor verblijfsregularisatie. Betrokkene woonde van 2001 tot 2007 in Duitsland terwijl zijn vader en zus sinds 2003 in België verblijven en zijn moeder en broer sinds 2004. Betrokkene leefde al die jaren gescheiden van hen en is dus perfect in staat om zonder zijn familie te functioneren. Bovendien kan hij een aanvraag tot gezinshereniging indienen op basis van Art. 40ter van de wet van 15 december 1980."*

De verzoekende partij betoogt in haar synthesesamenvatting als volgt: *"Verzoeker woont nog steeds samen met zijn moeder, zijn broer en het kind van zijn zuster.", "De motivering van de bestreden akte beantwoordt daaraan niet, vermits de stelling dat verzoeker perfect alleen kan functioneren geen afweging van voormelde belangen uitmaakt. Bovendien wordt niet vereist, om van een gezinsleven te kunnen spreken, dat er een materiële of andere vorm van afhankelijkheid bestaat vanwege diegene die het gezinsleven inroept, t.o.v. de overige familieleden, zoals verwerende partij lijkt te stellen. Zij wijst op het feit dat verzoeker alleen geleefd heeft gedurende een periode van 4 tot 5 jaar, terwijl nagelaten wordt conclusies te trekken uit het feit dat verzoeker meer dan 5 jaar (2.1.2007 - 9.1.2012) wel met zijn familie samengeleefd heeft, terwijl bovendien om uit te maken welk belang het gezinsleven heeft de meest recente periode tussen 2007 en 2012 meer waarde moet toebedeeld worden dan de vorige periode van 2002 tot 2007", "Tenslotte is het motief dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 40ter Vw. kan indienen te gek voor woorden vermits zijn Belgische moeder financiële steun ontvangt van het OCMW en zijn vader werkloosheidsvergoeding ontvangt ten belope van ongeveer 950 € per maand, en tegenpartij bijgevolg, in geval van aanvraag, met zekerheid zal beslissen dat de inkomsten*

van de respectievelijke ouder onvoldoende is om verzoeker financieel ten laste nemen, voorwaarde gesteld door artikel 40ter Vw. om verblijf te bekomen, hetgeen verwerende partij kennelijk uit het oog verliest”, en “Op te merken valt dat door te suggereren dat verzoeker op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden kan indienen (zijn moeder is ondertussen Belg geworden), verwerende partij afhankelijk is van zijn ouders of minstens van zijn moeder. Meerderjarige kinderen kunnen artikel 8 EVRM slechts inroepen indien tussen het meerderjarig kind en de ouder een grotere afhankelijkheid bestaat dan doorgaans het geval is tussen een meerderjarig kind en zijn ouder, en verwerende partij betwist kennelijk niet dat dit het geval is”.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij sinds 2007 bij haar moeder woont. De verwerende partij argumenteert in de bestreden beslissing wel dat de verzoekende partij tot 2007 enkele jaren alleen leefde en “(...) dus perfect in staat (is) om zonder zijn familie te functioneren (...)”. Verder bevat de bestreden beslissing het volgende motief: “Bovendien kan hij een aanvraag tot gezinshereniging indienen op basis van Art. 40ter van de wet van 15 december 1980”.

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...) De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)”

Uit voornoemde suggestie van de verwerende partij in de bestreden beslissing kan worden geconcludeerd dat zij van oordeel is dat er minstens een mogelijkheid is dat de verzoekende partij haar moeder die intussen Belg is geworden, kan komen “begeleiden of zich bij hem (komen) voegen”. Enerzijds beslist de verwerende partij dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 8 van het EVRM op grond van het feit dat zij alleen kan functioneren, en anderzijds concludeert de verwerende partij dat er minstens een mogelijkheid is dat er wel voldoende gronden aanwezig zijn voor de verzoekende partij om een aanvraag gezinshereniging in te dienen om zo haar moeder te begeleiden of zich bij haar te voegen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het feit dat de motivering die de legale aanwezigheid van de gezinsleden van de verzoekende partij in België onvoldoende acht voor een verblijfsregularisatie, en dit louter en alleen door te verwijzen naar de periode van enkele jaren die de verzoekende partij alleen woonde voor 2007, terwijl de niet betwiste periode van samenleven met enkele gezinsleden na 2007 niet in de overweging wordt meegenomen. Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd aangaande de periode van na 2007, is het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteengezette argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

Uit het bestreden bevel blijkt duidelijk dat dit is genomen in uitvoering van de weigeringsbeslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad gepast voor om het bevel als volgbeslissing mee uit het rechtsverkeer te nemen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 9 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC